

V

Раз якось після Петра Лука Антонович Літостанський йшов на службу в «губернське правління» з боагами під пахвою. Він вийшов зарані з дому, щоб трохи проходитись та подихать свіжим повітрям, бо ранок був пишний. Після петрівчаних дощів настала година. З вогкої землі йшов легенький опар і ніби прозорою імлюю оповивав гори й пригорки, вкриті садками, неначе дібровами. Літостанський простував проз Михайлівський монастир і несамохіть задививсь на пишний вигляд: на Хрещатик, на Царський сад та на інститут, котрий неначе виліз на подовжастий пригорок і довгими рядками вікон ніби оглядав хрещатицьку долину через верхи старих лип та каштанів. Цей горяний чудовий закуток нагадав йому рідний Канів.

Літостанський трохи постояв, втупивши очі в той пишний вигляд, і в його серце пом'якішало й душа подобішала. На серці стало радісно, і йому забажалося зробити щось добре, щось комусь приємне. Він вглядів під монастирем рядки старців і завернув до брами, щоб подати милостину.

На майдані сновигали прочани з усяких країв, неначе ворушилась комашка. Скрізь по майдані то чорніли полтавські свитки та чорні корсети на молодичях, то біліли білі свитки та магерки на білорусах, червоніли хустки на головах та червонясті плахти на чернігівських та могилівських молодичях.

Молодиці та дівчата товпились коло рундуків, де блищали на сонці почеплені зелені й сині, й червоні разки усякого скляного намиста, де лисніли на прилавках срібні та позолочені хрестики, дукачі та образки. Ця частка Софіївського майдана, коло Михайлівського монастиря була схожа на чималий торжок або ярмарок десь в містечку, куди якимсь випадком збіглись та скупились цілими ватагами люди з усяких країв України і звідусіль.

Літостанський, почувивши в душі потяг до якогось доброго вчинку, завернув до дзвіниці, де по обидва боки брами на сходах стриміли два рядки старців. Він почув їх жалібне прохання і не міг вдержатись, щоб не подать милостині кільком сліпцям та калікам.

Саме в той час Кміта йшов на Поділ. Він в той день не виходив з торбами під монастир, бо мав на думці купити дещо на Подолі. Кміта простував попід монастирською стіною й вглядів Літостанського. Йому спало на думку пристать до молодого хлопця, познайомитись з ним та залучить до своєї господи. Але передніше йому хотілось розпитать в його й довідатись, хто він, що він за людина.

Літостанський приступив до старців і подав милостиню крайнім бабусям та сліпчихам. Галецька й Мокрієвська стояли поруч вдвох. Молодий хлопець поклав і їм в долоні по копійці. Слідком за ним Кміта й собі витяг з кишені гаманець, мерщій розшморгнув і подав милостиню Галецькій та Мокрієвській. Цей вчинок трохи здивував їх обох. Кміта приступив зараз до Літостанського й заговорив до його.

— Одже я, ходячи сюдою, таки частенько бачу вас, як ви подаєте милостинку божим старцям. Ви, певно, добра людина, — сказав Кміта.

— Може, й не така добра, як вам здається, але коли я бачу якусь каліч, або яку нужденну замлілу старчиху, то якось і сам незчуюсь, як тикну їй в руку якогось там шага, — обізвався Літостанський.

«Не впізнав мене в сіртуку. А скільки разів він сам мені подавав в жменю милостиню! Коли не впізнав, то й добре!» — подумав Кміта, йдучи попліч з молодим хлопцем.

Літостанський був височенький на зріст, рівний станом, як очеретина, та русявий, аж білявий. Біле лице посвіжішало на чистому вогкому повітрі. Довгі м'які вуса вились, наче кінчики хмелю; малинові уста були повні й свіжі. В ясных блакитних очах неначе лиснів одлиск блакитного чистого неба. В ясносірому убранні, в білому солом'яному брилі його постать була вся ясна та

світла. В блискучих проміннях сонця, під синім чистим небом молодий хлопець сам здавався одлиском того чистого неба та променястого сьєва. В його білявому виду, в його блакитних очах неначе десь затаївсь і визирав на світ клаптик синього неба.

Кміта й справді був кмітливий і вмів добре кмітити: він догадувався, що в цього білявого хлопця була добра душа, було почутливе м'яке серце.

«Отакого жениха я бажав би для своєї Улясі», — подумав Кміта.

Але старий Кміта почав підступати з хитрощами, щоб довідаться, що за людина був той молодий хлопець, якого він роду, яке його становище, який він на вдачу.

— Ви самі таки родом з Києва, чи, може, ви перейшла звідкільсь сюди, в Київ? — спитав Кміта, трохи перекодя.

— Я не тутешній, бо я родивсь в Каневі. Там мій тато на службі; служе давно, дуже давно, — сказав Літостанський.

— І тепер служе там? — спитав Кміта.

— Служить, закинутий в глушину. В Каневі не те, що в Києві: трудно там піти вгору, та й нікуди йти вгору, не те, що в Києві, — сказав Літостанський і засміявся дзвінким веселим сміхом.

— Це правда, що там нікуди йти вгору, не те, що в Києві. Чи жива й ваша мама, чи вже померла?

— Ще жива, але вона вже літня людина, хоч ще при здоров'ї. Яюсь ще ворушиться, — одповів хлопець, трохи здивований цікавістю незнайомої людини.

— То ви там і вчились в Каневі? чи в Києві? — підступав хитренький Кміта з питанням.

— Я вчивсь в канівській міській школі, а потім батько дав мене в київську гімназію. Я дійшов до шостого класу та й мусив покинути гімназію, бо в батька малий засіб: не спромігся мене далі держати в гімназії. Я покинув гімназію й зараз-таки пішов на свій хліб; пішов на службу в «губернське правління», в канцелярію. Я мусив недоброхіть кинути науку, аби яюсь животіти на світі.

— Чи вистачає ж вам на прожиток? — спитав Кміта, скося позираючи на ясні хлопцеві очі.

— Мусить вистачати. Треба яюсь перебиватись то сяк, то так, то інак. Часом беру додому на вечори будлі-яку переписку й маю сякий-такий додаток до скарбової плати. А кімнатку наймаю вдвох з товаришем, щоб обходилося трохи дешевше.

— Це ви, мабуть, йдете на службу? — спитав Кміта.

— Еге. Коли б пак часом не опізнитись, бо буде ніяково перед начальником.

— І я колись служив там, де й ви оце служите, і сидів, певно, в канцелярії в тій самій кімнаті, а може, й за тим-таки столом, де теперечки ви сидите.

— Невже? Хіба ж ви вже вийшли на пенсію? Так зарані? Ви ж ще не старі.

— Не вийшов на пенсію, а таки простісінько покинув службу, бо трохи з голоду не вмер, як оженився та пішли в мене діти. Ще доки був сам, то вистачало на прожиття, а як пішли діти, то довелось хоч торби брати на плечі, та... гм...

Кміта пик-мик та й спинив язика, навіщось закашляв і замовк.

Він провів Літостанського до самих дверей в канцелярію. Хлопець попрощався й ніби шубовснув хапком в здорові двері. Кміта трохи підждав, постояв під дверима. В канцелярію йшли стійчики та вештались по сінях сторожі. Кміта забалакав з одним стійчиком і випитав в його про Літостанського все, що йому було потрібно: і де живе Літостанський, і допитавсь, як його звуть, і як його по батькові, і що він не жонатий, що він має вже перший чин і дістає щомісяця по тридцять карбованців жалування.

Кміта задумавсь, стоячи коло дверей в канцелярію. Проз його вештались урядовці, повсякчас рипаючи та гуркаючи дверима, входили й виходили усякі люде, швендяли кудись молоденькі безусі писарі, неначе школярі в школі, одмикуючи од роботи та марнуючи час в якійсь непотрібній

біганині.

«Треба якось залучити цього паничика до свого дому, — думав Кміта, похнюпивши голову. — До моєї Улясі вже лицяється багато молодих крамарчуків та усяких міщан, але вони їй не до пари. Та й мені вони не припадають до вподоби. Не піде моя Уляся за таких зроду-звіку, бо вона вчена. А яка ж тепер моя компанія? Які мої знайомі? Чи трапиться між ними хтось путній для моєї Улясі? Чи піде вона за когось з їх?.. От тобі ще один клопіт. Надбав чимало добра, забезпечив себе на старість, але... От тобі знов морока... Напишу це я до Літостанського лист і одішлю йому по пошті. Залучу його до своєї господи. Нехай ходє до мене в гості. Може, й припаде до вподоби моїй Улясі. Може, й він єдиник в батька, як і Уляся єдиниця в мене, то й складуться докупи батьківським надбанням та й житимуть якось на світі».

Кміта тихою ступою вийшов на вулицю, похиливши голову. Думки та міркування про щастя коханої Улясі все якось не виходили в його з голови. Він ішов і навіть не примічав, як на Софіївському майдані вештались прочани, сновигали ватагами молодиці.

«Мав колись один клопіт в житті й мусив через його покинути канцелярію, а тепереньки на тобі — другий клопіт! Хоч торби кидай! — думав Кміта, навспражки заклопотаний долею своєї Улясі. — Треба написать лист до цього гарненького панича, доконче треба написать та й заманить його в свою хату».

І Кміта вернувсь додому, і зараз, не гаючись, написав лист та й вкинув в поштову скриньку.

«Сьогодні п'ятниця, а на неділю я запрошу до себе на вечірній чай і Галецьку, як людину, найбільше підхожу до компанії молодому урядовцеві. Мокрієвської не запрошу, бо вона нестатковита людина й навіть чудна, — ще налякає хлопця. Може, він і прийде. Треба лізти сліпцем, щоб запобігти талану для своєї єдиної дитини», — міркував Кміта.